

нощъ; огънятъ съвсемъ огасна и стадото се пръсна по всички пжтечки и полянки, — а азъ не можехъ да се окопята отъ вълшебната, чудна приказка.

И все ми се струваше, че това е било възможно, че наистина е станало, само че е било толкова отдавна, че даже и самиятъ старецъ Йонъ не би могълъ да каже отъ онова време до сега колко много студена вода е изтекла отъ Карпатскитѣ планини въ бързитѣ потоци, ручеи и рѣкички, въ прозрачния Жиу, въ Муретъ спокойний и въ Дунавъ широкій . . .

Много отдавна е било всичко това.

Прев. Игликовъ

Мусала

Високо възвишавай се,
О горди великанъ,
Надменно устремявай се
Въ небесний океанъ!

Що гледашъ тамъ отгоре ти,
Изъ хаоситѣ тамъ?
Що диришъ изъ кржгозоритѣ,
Внимателенъ и нѣмъ?

Великъ си, не постигашъ се,
Но казалъ би човѣкъ —
На прѣсти ош' подигашъ се,
Да видишъ по-далекъ.

— Защо ми искашъ гайнитѣ? —
Каза гигантътъ стария, —
Изглеждамъ азъ безкрайнитѣ
Граници на България!

Ив. Вазовъ.